

[1]: (1) запуску смарт-контракту – кредиту; (2) визначення покупки активу клієнтом; (3) передачу із ID банку через блокчейн на ID клієнта грошових коштів та їх подальший переказ від позичальника до продавця нерухомості; (4) за титульним розгалуження проведення переходу права власності на нерухомість від продавця до банку (5) перехід права власності на об'єкт нерухомості позичальникові після оплати боргу за смарт-контрактом.

Перевагами застосування блокчейну, як технологічної інновації у банківському секторі є: (1) автоматизація процесів створення і моніторингу кредитної історії; (2) оперативний доступ до довідок з державних органів; (3) укладення онлайн-договорів; (4) експертиза і попередня оцінка ризиків; (5) взаємодія з брокерами та мережею продажів; (6) прозорість роботи з клієнтами.

На сьогодні, основною перешкодою для впровадження цієї технології у банківському секторі є неможливість існуючих процесорів проводити необхідну кількість операцій [2]. Проте, створення нанокриптопроцесора, запланованого на 2024 р, матиме вплив на активне запровадження цієї технології у банківському секторі.

1. Блокчейн у банківській сфері. [Електронний ресурс]. <https://mind.ua/openmind/20181733-blokchejn-u-bankivskij-sferi-yak-ova-tehnologiya-mozhe-vplivnuti-na-galuz>;

2. Совершенствование технологии blockchain приведет к развитию финансового сектора. [Електронний ресурс]. <https://sdg-trade.com/market/stati/sovershenstvovanie-texnologii-blockchain-privedet-k-razvitiyu-finansovogo-sektora>

М.А. Рижко

Науковий керівник – к.е.н., доц. О.Л. Зарицька

ШЛЯХИ УНИКНЕННЯ БАНКРУТСТВА ПІДПРИЄМСТВА

Відсутність економічної безпеки, стратегії управління і розвитку, матеріальних і грошових цінностей, фінансової стійкості, збалансованості грошових потоків, низька платоспроможність населення створює ризик до виникнення банкрутства на підприємствах. Загалом, термін «банкрутство» трактують як визнану господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність за допомогою процедур санації та мирової угоди і погасити грошові вимоги кредиторів виключно через застосування ліквідаційної процедури [1].

У сучасному динамічному середовищі всі суб'єкти господарювання за період своєї підприємницької діяльності так чи інакше опиняються у кризовому стані. Тому питання пошуку шляхів уникнення банкрутства завжди буде актуальним. Сучасне підприємство повинно планувати свою господарську діяльність на всіх рівнях. Дослідженням сутності банкрутства, а також пошуком шляхів його уникнення займалися провідні вчені – Козик В.В., Кузьмін О.Є., Алексеев І.В., Мельник О.Г. та ін.

Заява кредиторів боржника або ж органів податкової інспекції до суду є підставою для порушення справи про банкрутство. Додатком до такої заяви є фінансова інформація про майнове становище даного підприємства. Арбітражним судом приймається рішення про оголошення підприємства банкрутом [1].

Наслідками банкрутства є перехід майнових прав, обов'язків та право розпорядження майном банкрута до ліквідаційної комісії, припиняється нарахування процентів на всі види заборгованості, діяльність підприємства зупиняється [2].

Заходи по усуненню банкрутства підприємства пов'язані з ефективним управлінням його фінансами і виробництвом. Є певні напрями дій, на які можна звернути увагу керівництва для запобігання банкрутства. Зокрема, використовувати у своїй діяльності ресурсозберігаючі технології, це вплине на зниження матеріаломісткості та енергоємності продукції. Також важливе значення відіграє персонал підприємства – добре змотивовані працівники будуть завжди зацікавлені у покращенні результатів своєї роботи. Потрібно добре знати як своїх споживачів, так і конкурентів – тому системі маркетингу слід приділяти значну увагу.

Для уникнення і попередження банкрутства підприємству необхідно застосовувати процедури спостереження, зовнішнього управління, реструктуризації, санації, реінжинірингу, диверсифікації, конкурсного виробництва, мирову угоду [2]. Засновники, акціонери та учасники завдяки вкладеним коштам для погашення заборгованості, можуть посприяти уникненню банкрутства: адміністративному керуючому підприємство-боржник представляє звіт з результатами проведення санації, в тому числі, документи, які містять підтвердження погашення вимог кредиторів. У випадку реструктуризації підприємства відбувається залучення інвестицій та зміни організаційної структури, що, в свою чергу, не допустить його до банкрутства або ж виведе з кризи. Оптимізувавши структуру організації, зменшивши постійні витрати та нормалізувавши запаси товарно-матеріальних цінностей, підприємство забезпечить відновлення платежів за своїми поточними зобов'язаннями. Після прийняття рішення про визнання банкрутства підприємства використовують процедуру «конкурсне виробництво», для цього обирають керуючого, що проводить інвентаризацію та оцінку майна, а після отримання звіту, арбітражний суд приймає рішення про завершення конкурсного виробництва. На період проведення процедур уникнення банкрутства боржник та кредиторі мають можливість укласти мирову угоду [3].

Банкрутство несе за собою негативний вплив не тільки безпосередньо на підприємство, а й на економіку країни загалом, порушуючи при цьому її макроекономічну рівновагу. Необхідно вжити усіх профілактичних заходів щодо стабілізації економічної діяльності кожного підприємства для уникнення банкрутства.

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14.05.1992 № 2343XII. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2343-XII>.

2. Методичні рекомендації щодо виявлення ознак неплатоспроможності підприємства та ознак дій з приховування банкрутства, фіктивного банкрутства чи доведення до банкрутства, затверджені наказом Міністерства економіки України від 17.01.2002 р. - № 10// Податки та бухгалтерський облік. – 2—2 р. - № 14.

3. Троць І.В. Визначення поняття банкрутства та причини його виникнення у сучасних умовах розвитку / І.В.Троць// Вісник Дніпропетровського університету. — С. 221—228

О.В. Сакаль

Науковий керівник - к.е.н., доц. В.І. Довбенко

ПРОБЛЕМИ ФОНДОВОГО РИНКУ УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Фондова біржа є одним із суб'єктів фондового ринку і основним елементом організованого ринку цінних паперів. Фондовий ринок виник у зв'язку з необхідністю залучення додаткових коштів для фінансування розвитку економіки. В якості товару на цьому ринку виступають такі цінні папери, як акції, облігації тощо, а як ціни цих товарів – біржові курси на них. Минуло вже 27 років, з часу прийняття Закону України «Про цінні папери та фондову біржу» [1]. Але процес інституційного становлення, набуття необхідних якісних параметрів ринку ще далеко не завершений. Ліквідний та прозорий фондовий ринок має забезпечити реалізацію національних інтересів України, сприяти підвищенню конкурентоспроможності вітчизняної економіки.

Мета функціонування фондового ринку полягає в тому, щоб забезпечувати наявність певного механізму для залучення інвестицій в економіку на основі підписання необхідних договорів між суб'єктами: тими, хто потребує засобів і тими, хто має намір інвестувати капітал. Нормально функціонуючий фондовий ринок має забезпечувати дію механізмів, які сприяють ефективному руху інвестицій.

У сучасних умовах фондовий ринок України має невирішені проблеми, зокрема:

- недостатній рівень конкурентоспроможності;
- недосконалість податкового стимулювання розвитку ринку;
- нерозвинене корпоративне управління ринком;
- недостатній розвиток інфраструктури фондового ринку;
- недосконалість окремих норм законодавства України.

В даний момент економіка нашої держави переживає нелегкі часи, враховуючи той факт, що країна має військовий конфлікт з сусідньою державою, що негативно впливає на можливості розвитку країни, зокрема, на фондовий ринок. Слід виділити також ще ряд інших перешкод, які заважають розвитку фондового ринку, а саме:

- недооцінка потенціалу фондового ринку як важливого елементу фінансової системи ринкової економіки;
- маніпуляція учасниками фондового ринку цінами на акції та інші види цінних паперів з метою завищення вартості чистих активів інвестиційних фондів;
- невелика кількість цінних паперів, якими торгують на біржі, обмежена кількість інструментів фондового ринку;
- низька ліквідність фондового ринку;
- превалювання неорганізованого ринку над організованим, що негативно позначається на прозорості фондового ринку і відлякує інвесторів;
- низький рівень специфікації прав власності, що зумовлює численні корпоративні конфлікти;
- слабкість внутрішніх інституційних інвесторів: інститутів спільного інвестування, недержавних пенсійних фондів та страхових компаній, низька активність фізичних осіб на ринку цінних паперів;
- слабка зацікавленість стратегічних іноземних інвесторів у вітчизняному фондовому ринку.

Розвиток фондового ринку України передбачає [2]:

1. Збільшення капіталізації, ліквідності та прозорості фондового ринку шляхом розширення пропозиції цінних паперів, покращення функціонування боргового ринку та прозорості фондового ринку.

2. Удосконалення ринкової інфраструктури та забезпечення її надійного та ефективного функціонування за допомогою модернізації депозитарної системи і підвищення вимог до учасників ринку.

3. Удосконалення механізмів державного регулювання, нагляду на фондовому ринку та захисту прав інвесторів шляхом підвищення ефективності державного регулювання фондового ринку; удосконалення саморегулювання на ринку цінних паперів.

4. Податкове та валютне стимулювання подальшого розвитку фондового ринку України шляхом формування сприятливого податкового клімату для учасників фондового ринку, оптимізації режиму валютного регулювання операцій з цінними паперами.